

[Rager.]

højest talende, og som stærkest krævede Merindførsel, at Skadefryden læses tydeligst? Naar der insisteres paa, at Bevilningernes samlede Beløb skal være størst muligt, naar man atter og atter søger at paavirke Regeringen til at gennemføre ønskelige Bevillinger, ud over hvad vor Pengeledelse mener, at vor Betalingsbalance kan bære, maa man saa ikke være forberedt paa, at den ansvarlige Ledelse af vor Nationalbank kommer og kræver Diskontoen taget i Brug? Det, der er sket, ser jeg som en øjeblikkelig Forholdsregel, som et Skud for Boven, der antyder over for den danske Befolkning, at vor Indtjeningsevne ikke tillader fortsat Import som hidtil, hvis en større valutaskabende Merindførsel ikke kan opnaas. Man har ved Anvendelse af en Kombination af Valutacentralen og Diskontoen nu valgt gennem Raavarehjælp til Landbruget og en Række Industrier at afværge en truende Arbejdsløshedsstigning, men man maa være forberedt paa, at vi desværre kan komme til at staa over for en ubehagelig Periode, hvor der maa appelleres til Samarbejde mellem alle dem, der ønsker positivt at bidrage til vort Erhvervslivs Trivsel.

Men er Diskontoforhøjelsen saaledes hovedsagelig rettet mod Forbrug af Pengemidler til Indkøb fra det fremmede, saa vil det være ønskeligt, at dens Virkninger paa det hjemlige Pengemarked ikke bliver mere generende end nødvendigt, særlig ikke hvor det gælder det, jeg vil kalde for det mindre Laanemarked. Da Diskontoen i sin Tid gik ned til $2\frac{1}{2}$ pCt., slog den Nedsættelse ikke igennem paa dette Laanemarked, og saa behøver den nu indtrufne Forhøjelse vel heller ikke at mærkes paa den almindelige Udlaansrente, særlig ikke hvor denne i Forvejen ligger paa 6 pCt. eller derover. Jeg haaber, at Nationalbanken vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, og jeg gaar ud fra, at Regeringen er enig i disse Betragtninger og ogsaa vil have sin Opmærksomhed henvendt paa Bankernes Rentesaetser, saaledes at der efter Evne stræbes hen imod Undgaaelse af unødigt Renteforhøjelse.

Efter disse Bemærkninger, der er fremkaldt af Udtalelser af de to Oppositionsordførere, vender jeg mig til det foreliggende Forslag. Det interessanteste herved er jo i Virkeligheden de Bemærkninger, der ledsager det, og jeg vil gerne begynde med at rette en varm Tak til Handelsministeren for det Arbejde, der ligger bag ved disse Bemærkninger. De viser, at Ministeren med

vaagent Sind har sat sig ind i de Ulemper, som klæber ved den Maade, hvorpaa Valutaloven hidtil paa Grundlag af de nu bestaaende Lovregler har maattet administreres, og Ministeren har som Følge deraf taget Initiativet til allerede et Aar, før denne Lov udløber, at foreslaa Ændringer. Paa en Række Punkter — jeg skal nævne forskellige af dem senere — indføres der væsentlige Forbedringer for alle, der driver Virksomheder af en Art, som falder ind under Lovens Omraade, og enhver praktisk Forretningsmand, der ikke netop er indstillet paa alene at øve Kritik, vil slutte op bag den Tak, jeg retter til Ministeren. At den større Bevægelsesfrihed for Administrationen, som disse Forbedringer uundgaeligt kræver, vil medføre, at Ministeren maa paatage sig det politiske Ansvar for langt flere Afgørelser end før, at hans Myndighed efter Loven udvides betydeligt, er givet, og vi kan kun takke Ministeren for, at han vil paatage sig dette Ansvar. At der saa findes Kvrulanter, som maaske hyppigere end nu vil raabe det aandsforladte „Diktator“ efter ham, tror jeg, den højtærede Minister vil tage sig lige saa let, som vi andre vil gøre det.

En Videreførelse af denne Lovgivning har været en Nødvendighed, og det er klart, at jo ældre Ordningen blev, des vanskeligere maatte Administrationen blive. Grundlaget fra 1931 kunde ikke opretholdes, dertil skifter alle Forhold inden for Forretningsverdenen for hurtigt, og derfor hilser jeg med Glæde og Tilfredshed den nye Affattelse af § 3, og ligeledes udtaler jeg min Tilfredshed med den Ændring, der er sket af Hensyn til Firmaer i Provinsen, som under den nu bestaaende Ordning ikke har faaet deres berettigede Interesser varetaget i tilstrækkelig Grad. Man drager Erhvervenes Repræsentanter stadig mere ind i Arbejdet. Her kan jeg undgaa Gentagelser af tidligere fremsatte Bemærkninger ved at henvise til de Udtalelser, jeg under Finanslovbehandlingen gjorde med Hensyn til mit Syn paa Grosserer-Societetets Optræden i visse Tilfælde. Jeg kan indskrænke mig til blot at tilføje, at jeg haaber, at Societetet i Fremtiden vil forstaa i højere Grad end hidtil at arbejde i Lovens Aand.

Den legale Overdragelse af Bevillinger ved Køb og Salg kan uden Tvivl i mange Tilfælde virke heldigt; men fra mange Sider har man over for mig udtalt Betænkeligheder ved, at hele Administrationen heraf henlagdes under Hovedorganisationerne og Brancheforeningerne. Burde Valutacentralen mon ikke have et vist Indseende med